

20210219-Taygeta-NL-De-Bermuda-driehoek-onderwater-piramides

DE BERMUDA TRIANGLE - GEMENGDE PYRAMIDEN - Buitenaards Contact

INLEIDING

De Bermuda Driehoek of ook wel bekend als de Duivelsdriehoek, is een gebied gelegen ten noorden van de Atlantische Oceaan. Dit gebied definieert een denkbeeldige driehoek tussen de Bermuda Eilanden, Puerto Rico en de Bahamas, op het schiereiland van Florida.

De driehoek staat bekend om talrijke gevallen van mysterieuze verdwijningen, van schepen en vliegtuigen. Ondanks het feit dat de aardse wetenschap zich de moeite heeft getroost om deze verdwijningen goed te praten en ze toe te schrijven aan natuurlijke oorzaken zoals orkanen, gigantische golven, uitbarstingen van methaangas, tropische stormen of zelfs menselijke fouten, zoals schepen met een te grote lading, onervaren of gedesoriënteerde piloten, en zelfs piraterij... De realiteit is dat voor de meeste van deze verdwijningen geen bewijzen zijn gevonden en dat ze momenteel worden gearhiveerd, als onbekende oorzaken of redenen.

In dit gebied zijn vliegtuigen tijdens de vlucht verdwenen, veel van hen militair, maar ook passagiersvliegtuigen, sommige zijn zelfs verdwenen terwijl ze instructies kregen om te landen. Maar ook kleine boten en grote schepen, alsof zij en hun bemanning naar een andere dimensie waren gesleept. Sommige waren zeer groot, zoals het 129 meter lange vrachtschip Marine Sulfur Queen of de Cyclops van 19.000 ton met 309 passagiers aan boord, gewoon verdwenen. Maar er zijn ook schepen die niet alleen verdwijnen, maar op drift worden teruggevonden zonder bemanning, met al hun lading intact. Zoals bijvoorbeeld het geval was met de HMS Rosalie in 1840, een schip dat op weg was naar Havana en later op mysterieuze wijze werd teruggevonden zonder iemand aan boord. De lijst is lang, heel lang.

Maar een van de bekendste en waarschijnlijk ook het beroemdste incident is misschien wel dat van vlucht 19. Op 5 december 1945 vertrok een squadron van de US Navy met vijf TBM Avenger bommenwerpers, met 14 bemanningsleden, om 14.10 uur uit Fort Lauderdale in Florida voor een trainingsvlucht. Luitenant Charles Carrol Taylor leidde de operatie.

Pictures not supported

De missie was relatief eenvoudig. Ze moesten over de Atlantische Oceaan naar het oosten vliegen en op lage hoogte een bombardement uitvoeren op zandbanken, dan 140 kilometer verder vliegen, naar het noorden draaien en nog eens 140 kilometer afleggen. Tenslotte moesten ze een manoeuvre uitvoeren om naar het zuidwesten te gaan en na 220 kilometer terug te keren naar de basis. Het was een gewone oefening, en één die andere eskadrons eerder die dag hadden gedaan.

De vlucht leek normaal te verlopen, want rond 15.00 uur ving de basis de transmissies op van een van de squadronleden, die toestemming vroegen om hun projectielen te lanceren. De problemen begonnen kort daarna.

Toen omstreeks 15.40 uur luitenant Robert F. Cox, die met een andere groep trainees vloog om dezelfde oefening uit te voeren, één van de transmissies van vlucht 19 ontving, waarin één van de piloten om de aflezingen van de andere kompassen vroeg en aan de rest van het squadron mededeelde dat hij niet wist waar ze waren.

Cox wist niet of die transmissie van een schip of een vliegtuig afkomstig was, identificeerde zichzelf snel en bood zijn hulp aan, maar kreeg geen antwoord. Bij een tweede poging kreeg hij een antwoord dat zich identificeerde als FT28 Taylor, waarin hij uitlegde dat zijn kompas kapot was, dat hij zeker wist dat hij boven de Keys was, maar dat hij niet wist waar precies of hoe terug te keren naar de basis.

Cox, meldde het incident snel aan de basis en adviseerde Taylor richting zon te gaan om terug te keren naar Fort Lauderdale, maar hij deelde mee dat hij vreemde visuele effecten zag, zelfs de zon zag er vreemd uit. Hoewel de basis erin slaagde met de ploeg te communiceren en Taylor te vragen

zijn zender te activeren om zijn positie te bepalen, ondanks het feit dat hij zei dat deze geactiveerd was, werd er geen signaal ontvangen.

Taylor deelde de basis mee dat zij niet in staat waren zijn positie te bepalen en dat de oceaan er niet uitzag zoals gewoonlijk. En hoewel verschillende koerswijzigingen werden geprobeerd, waren de laatste transmissies van het squad onleesbaar, totdat de verbinding volledig was verbroken. Als de vliegtuigen de basis niet snel zouden vinden, zouden ze overal moeten landen wegens gebrek aan brandstof.

Toen men zag dat het squadron niet meer gelokaliseerd was, stegen drie vliegtuigen op met het doel de groep te vinden. Om 18:00 steeg ook een watervliegtuig op, de Consolidated PBY Catalina met als doel de 5 Avengers te vinden en terug te leiden naar de basis. Later voegden nog twee watervliegtuigen, van het Martin PBM Mariner type, zich bij de zoektocht. Eén van hen, de PBM-5 BUNO 59225, die om 19:25 was opgestegen van de Banana River basis, met een team van 13 mensen, keerde nooit terug naar de basis. Na een routine-oproep aan de basis om 19:30 uur werd er nooit meer iets van vernomen. Het verdween volledig, zonder een spoor achter te laten.

Maar voor het einde van de dag werd nog één transmissie van Vlucht 19 ontvangen, waarin Taylor zijn leerlingen vroeg om in close formatie te vliegen, zodra één van de vliegtuigen kritische brandstof had, zouden ze allemaal samen landen. Maar het lijkt erop dat dit bericht te laat kwam, want volgens de berekeningen van de tanks, op het moment dat de transmissie werd ontvangen, hadden de vliegtuigen al lang zonder brandstof moeten zitten.

Gedurende de volgende 5 dagen werd een intensieve zoekactie georganiseerd, waarbij het hele gebied grondig werd afgezocht, zowel over zee als over land, met het doel ook maar enig spoor te vinden van het eskader en het watervliegtuig dat hen te hulp was gekomen. Maar de zoektocht eindigde, zonder succes.

Als tot nu toe alles al een mysterie is, dan wordt het nog erger toen 21 dagen na het ongeluk de broer van George Paonessa, een van de bemanningsleden van vlucht 19, een telegram ontving waarin stond: U bent verkeerd ingelicht over mij, ik ben springlevend. Getekend: Georgi (bijnaam die zijn moeder voor hem had toen hij een kind was). Een slechte grap misschien?

In de officiële verslagen van de marine staat niet vermeld dat het telegram zou worden onderzocht. Zelfs vandaag nog is er geen spoor van de vliegtuigen gevonden, blijft de zaak om onbekende redenen gearchiveerd en staan de 26 vermisten als dood te boek.

Maar ook nu nog zijn er mysterieuze verdwijningen in de Bermudadriehoek, al zijn die zeer sporadisch. De laatste melding was op 15 mei 2017, toen een Twin-Engine MU-2B vliegtuig op weg was van Puerto Rico naar Florida, met 4 Amerikaanse passagiers. De luchtverkeersleiding in Miami meldde het verlies toen de MU-2B plotseling van de radar verdween op ongeveer 23 mijl ten oosten van Eleuthera. Lt. Ryan Kelly, een woordvoerder van de kustwacht op dat moment, meldde dat er geen tekenen waren van slechte weersomstandigheden toen het vliegtuig verdween.

INFORMATIE DOOR BUITENAARDSE VROUW YAZHÍ SWARUÚ

Er zijn piramides onder water, waar de steden van Atlantis zich bevonden. Sommigen van hen bevinden zich in de Bermuda Driehoek. Die piramiden werken nog steeds en zijn mede de oorzaak van de magnetische anomalieën in dat gebied.

Volgens mijn gegevens en ook die van Taygetean, die in dit geval zeer betrouwbaar is, gebruikt niemand deze piramiden, ze zijn gebleven als operationele reactoren die alleen daar staan, werkend ondanks dat ze onder water staan en onder meters marien sediment. Hoewel die piramiden er al zijn sinds de zondvloed en niemand ze gebruikt, produceren ze nog steeds energie, omdat niemand ze heeft gevangen, of aangevallen, dat wil zeggen, niemand heeft hun interne componenten en delen van hun structuur meegenomen, zoals gebeurt met de piramiden aan de oppervlakte, zoals die van Gizeh of die van Meso-Amerika.

Dus die piramiden staan daar, minstens 3, onder het gebied Bermuda-Puerto Rico-Florida, zonder dat iemand ze bewaakt en voortdurend energie produceren, die niet wordt afgevoerd naar iets nuttigs. Soms lozen ze deze energie in het zeewater en onder de grond, zo werken ze toch. Op die manier creëren ze elektromagnetische storingen in het gebied. Ze creëren Portalen, omdat het een deel van hun functie is, niet alleen als reactoren.

Pictures not supported

Dus als er te veel energie is opgehoopt, laten ze het los, zien het als een ontlastklep die geactiveerd wordt. Zij creëren een hoogenergetisch punt in het gebied, dat afwijkt van het gemiddelde van de planeet. Alles wat zich op dat moment in het invloedsgebied van die hoge energie bevindt, zal zijn Frequentie-trilling veranderen. (Hetzelfde principe als hoe een ruimteschip de Frequentie-dichtheid verandert, maar op een gecontroleerde manier).

Dus, dit gebied is gevaarlijk omdat het het hele gebied omringt met andere frequenties, die op zichzelf Portalen zijn, en als iets van een gelijkwaardige Frequentie is het alleen maar meer dan dat wat dezelfde Frequentie heeft...

Met andere woorden, als we een Frequentie hebben die numeriek wordt weergegeven en die Frequentie is equivalent aan Namibië in de woestijn, dan zal elk object dat door deze elektromagnetische storing gaat, zoals een schip, ophouden de Frequentie te hebben van de zee in dat gebied en plotseling de Frequentie hebben van een punt in Namibië, in de Woestijn. En plotseling is er een containerschip gestrand in de woestijn.

Het probleem hier is dat niemand zorgt voor die nulpuntreactoren (de piramides). Dus, dan doen ze wat nodig is, en laten de geautomatiseerde systemen beslissen. Vaak is het geen elektromagnetische stroom of bel die sterk genoeg is om een voorwerp naar een andere plaats te verplaatsen, zoals een traditionele poort. Hij verandert het alleen een beetje in Frequentie. Dat beetje verandert de positie in de tijd van het voorwerp, maar niet de plaats. Het schip blijft dan in zijn logische positie op zee, maar in een heel ander jaar, een andere positie in de tijd.

Omdat in zichzelf alles frequenties zijn, is er niets als tijd als iets externs objectief causaals, zoals er ook geen afstanden zijn. Alles zijn frequenties van oscillatie, "trilling". In een paar woorden kan ik vibratie omschrijven als: de omwentelingen per minuut, gegeven door de subatomaire deeltjes die de moleculen vormen van alles wat materie wordt genoemd, met een tijdsbestek, gegeven door de waarnemer.

Tot nu toe heeft de Federatie niets gedaan om deze piramiden onklaar te maken. Ze praten er niet eens over, alleen dat ze ze in de gaten houden. Maar ze overwegen nooit om ze te deactiveren. Ik zie geen betrouwbare reden waarom niet, het zou niet ingewikkeld zijn. Maar waarom specifiek, ik heb het antwoord niet, ik heb mezelf die vraag zelfs gesteld. En ik heb hen die vraag in het verleden ook gesteld, maar niemand geeft antwoord.

En hoe kunnen ze blijven functioneren, zelfs onder water? Ik denk niet dat ze op volle capaciteit werken, anders zouden de verstoringen aan de oppervlakte erg sterk en duidelijk zijn. Op zich werkt een piramide als een nulpuntreactor alleen vanwege zijn vorm, de interne systemen maken hem efficiënter, maar de simpele piramidevorm is voldoende om veel energie uit te stoten.

In het geval van deze 3 beneden dat gebied, is geverifieerd dat zij nog steeds systemen in werking hebben. Het kan zijn dat deze instrumenten nog in verzegelde kamers zitten, "droge kamers". Het feit dat ze niet echt veel energie uitstralen en dat die Portalen in het gebied iets heel sporadisch zijn, kan een antwoord zijn op de vraag waarom de Federatie nooit de moeite heeft genomen om dit probleem nader te bekijken.